

O mare parte dintre textele reunite în acest volum au fost publicate anterior pe blogul autorului și au fost revizuite și adaptate pentru ediția de față.

Florentin Țuca

Ghișeul de libertăți, ora închiderii

Universul Juridic
București
-2026-

Cuprins

Cuvânt-înainte.....	7
(In)justiția în epoca noii (a)normalități	11
Piața în care a cântat Shakira?!... ..	13
Craca de sub picioare	22
Dublul standard, în defilare sub Arcul de Triumf	36
Justițap ispășitor.....	51
Fără mamă, fără tată	61
Transdreptul.....	69
All a penis is, is just a large clitoris	71
Pronumele, dragie miele.....	88
Actualizarea certificatului de deces al lumii... ..	107
Vrei să mori vioi? Apasă tasta doi.....	133
Urinatul în public ca proclamație revoluționară	152
Profu' de la drept și penisul ei	167
Transqueept.....	179
Lăsați copiii în pace!.....	187
Motivație.....	189
Agresiunile la adresa sănătății fizice și emoționale a copiilor din perioada isteriei covidiene.....	193
Săgețile otrăvitoare trimise înspre inima copilăriei.....	200
Atentate asupra relației dintre părinți și copii	230

Cuget, deci sexist	253
Libertăți înecate ca țiganu' la mal.....	255
Înot, într-Adevăr, în jurul lumii.....	271
Bolnav de PISD.....	288
Rugăciunea lui Adam.....	307
Alcoolismul legislativ ca leac împotriva fobiilor și a scepticismului	320
Legea fără nume	335
 Câteva momente și tainele lor	343
Speranța unei îmbrățișări	345
O icoană cât peretele.....	356
Ea, El, Ei	369
Trumputinescu	374
Roagă-te, mănâncă, luptă și repetă	378
Tainele a două momente	383
Care secol, care jaf?	395
Aleea Țala al II-lea	402

Cuvânt-înainte

În urmă cu ceva vreme, așa cum notam într-unul dintre textele cuprinse în acest volum, am fost invitat de o universitate din Ardeal la o dezbatere despre criza contemporană a drepturilor omului, în general, și a libertății de expresie, în particular, ocazie cu care, spre finalul evenimentului, participanții au asistat și la lansarea precedentului meu volum de eseuri, intitulat „Adevărul în căutare de Minister”. Titlul, o aluzie la premonițiile orwelliene referitoare la dictatura cenzurii, a fost folosit de una dintre gazdele evenimentului – profesor universitar cu nume secret – ca bun pretext pentru o urare plasată în finalul discursului de deschidere a conferinței. Spre stupoarea mea însă, urarea a căzut ca un blestem, pentru că – îmi amintesc perfect – gazda și-a exprimat „speranța” că „Adevărul nu va fi nevoit să caute prea mult și-și va găsi, cât mai curând, Ministerul”!

Acum, la numai câțiva ani-click-distanță, când constat că „adevărul” și-a găsit, în fine, Ministerul și că Ministerul este incapabil să găsească Adevărul, bat la poarta editurii-univers cu o altă jalbă-n proțap, în care deplâng această realitate și oftez pe marginea unor teme conexe care converg, mai toate, înspre suspinul nostalgic că viața nu mai este ce era, unde-i lumea-noastră-ce-am-făcut-cu-ea, dreptul și drepturile-s la apus, iar libertățile-s pe ducă ori s-au dus.

Da, puteți lua prezenta antologie de texte ca pe o colecție de oftături nostalgice și radiografii dulci-amare despre oameni și umanitate, despre bine și bunătate, despre progres-regres, despre

Piața în care a cântat Shakira?!...

Cu ceva vreme în urmă – nu spui și nici, nu vreau să-mi amintesc când anume, că mi-e greu s-accept trecerea timpului – îi trimiteam Dăriei mele dintr-a patra-a cincea, o dată la două-trei zile, pe e-mail, câte o temă-lucrare de control din partea lui Don Trandafir. La *omendat* (ca s-o citez cu rigoare), după ce abordasem în repetate rânduri subiecte de gramatică și limbă română, istorie și geografie, basme și teatre de copii-păpuși, mi-a venit, nitam-nisam, să-i testez temeinicia cunoștințelor de educație civico-juridică (materie inexistentă în programă atunci, din câte nu-mi amintesc) și-am provocat-o să definească, printre alți termeni, conceptul numit „Constituție”. Ea știa, evident, că sunt avocat și mă auzise, adesea, dezbătând diverse teme de drept, motiv pentru care, în criză de subiecte adecvate pedagogic, devenisem, brusc, sincer interesat dacă avea vreo idee – vagă, strâmbă, alambicată sau șleampătă, cum o fi – despre biblia sistemului juridic național. Și nu ascund că aveam ceva speranțe într-o definiție cât de cât satisfăcătoare, un fel de „Constituția este atunci când te uiți la toate din punctul cel mai înalt” sau „atunci când ești cel mai respectuos cetățean” ori „atunci când se intonează imnul” sau „atunci când este cel mai important lucru din țară” ori, fie!, „atunci când ți-e cel mai frică”. Nu mai țin minte cât am așteptat – cert este că Daria nu se prea încadra în termene – până mi-a apărut în cutia poștală – electronică, cum altfel? – memorabilul răspuns. El suna așa (și vă jur că nu

inventez nimic): „Constituția este piața în care a cântat Shakira”. Exact așa, vă asigur din nou.

După cum bine știți, Piața Constituției există cu adevărat și este acel estuar în care Victoria Socialismului se varsă în Casa (Reprezentanților) Poporului și în care au cântat și dansat nu doar Shakira, ci și alți artiști ori chiar politicieni locali în campanie muzical-electorală.

Pe de altă parte, după cum la fel de bine știți, mai există o piață a Constituției, una de idei, analize și dezbateri, care astăzi este plină ochi de juriști, analiști și jurnaliști, concentrați cu toții pe statutul, forța și măreția Legii fundamentale a statului român. Cei mai mulți dintre ei deplâng, cu îndreptățire, cred eu, atacurile recente la adresa sacralității normative a acestui Act și trag semnale de alarmă legate de pierderea suveranității naționale, al cărei garant este tocmai Constituția.

Prin prezenta luare de cuvânt, intenționez să intru și eu un minut în această agoră și, după câteva precizări legate de context (1), să mă alătur lor și să-mi exprim admirația pentru curajul, spiritul civic, rigoarea juridică și patriotismul (da, ăsta e termenul) cu care își (și ne) susțin cauza (2). Pe de altă parte, simt nevoia să intervin pentru credința sinceră că, deși rănită, Constituția n-a murit, dar există riscul ca repetatele perfuzii și ședințe de chimioterapie s-o trimită spre eutanasiere (3).

1. Dezbaterile pe tema răspunderii judecătorilor pentru ignorarea unei decizii a Curții Constituționale sunt de o oarecare notorietate, cel puțin printre juriști. Relativ recent, instanța

Piața în care a cântat Shakira?!...

supremă de contencios constituțional a fost sesizată și chemată să se pronunțe cu privire la (ne)constituționalitatea unui text din proaspăta lege privind statutul magistraților care, spre deosebire de reglementarea anterioară, nu mai prevede răspunderea judecătorului pentru abaterea disciplinară constând în ignorarea unei decizii obligatorii a Curții Constituționale. Printr-un act abia scos din cuptor, Curtea a confirmat constituționalitatea respectivei norme, dar a statuat că răspunderea judecătorului pentru nesocotirea uneia dintre deciziile sale obligatorii ar putea fi antrenată doar în caz de „rea-credință” sau „gravă neglijență” a magistratului în cauză¹. Printr-o asemenea interpretare, s-a consfințit – permisă-mi fie analogia – că obligația judecătorului de a respecta întocmai o decizie (obligatorie) a Curții Constituționale nu mai este una „de rezultat”, ci „de mijloace” („de prudență și diligență”). Nu-mi propun, în cele ce urmează, să pun la îndoială obligativitatea acestei hotărâri și nici să intru în elaborate dezbateri tehnice pe seama ei.

2. Cu toate acestea, în acord cu numeroși confrăți și oameni de bine care s-au exprimat și au protestat public, găsesc că păstrarea în cadrul juridic a sancțiunii disciplinare pentru judecătorii care nesocotesc o decizie a Curții Constituționale doar în caz de „rea-credință” sau „gravă neglijență” este o soluție nu doar neinspirată și greu de aplicat, ci și extrem de periculoasă. Da!, cred și eu că o

¹ Decizia Curții Constituționale nr. 520 din 9 noiembrie 2022, publicată în M. Of. nr. 1100 din 15 noiembrie 2022.

asemenea formulă reprezintă o anomalie juridică, în vădită contradicție cu litera și spiritul Legii fundamentale, care, ambele, dau valoare supremă normelor constituționale (art. 142) și conferă forță obligatorie *erga omnes* deciziilor pronunțate de Curtea Constituțională [art. 147 alin. (4)]. Da!, sunt de acord că transformarea datoriei judecătorului de a respecta deciziile obligatorii ale Curții Constituționale din obligație „de rezultat” (un *firesc* rezultat, așa zice) într-una de „prudență și diligență” are ca efect, cumva, slăbirea ori mătuirea rostului imperativ al acestor hotărâri. Da!, văd în acest amendament legislativ un atac la adresa supremației Constituției înseși și la adresa suveranității naționale pe care ea este menită s-o garanteze. Totuși, nefiind un constituționalist, nu-mi dau seama dacă, strict tehnic, respectiva omisiune poate fi calificată drept „neconstituțională” (dar aspectul acesta este mai puțin relevant în contextul în care țin să mă amplasez). În orice caz, Curtea este suverană, iar deciziile ei, că ne plac sau nu, sunt obligatorii, motiv pentru care mă văd nevoit să înghit în sec.

3. Cu toate aceste premise în minte, subliniate cu două linii, țin ca, după înghițitul în sec, să exspectorez câteva oftaturi.

Întâi, îmi vine să mă feresc de tonul excesiv de dramatic, apocaliptic de-a dreptul, al respectivilor confrăți și jurnaliști. Nul, nu cred că, prin eliminarea respectivei sancțiuni pentru judecătorii care nu respectă deciziile Curții Constituționale (în alte

situații decât „reaua-credință” sau „grava neglijență”), „parlamentarii noștri au abrogat de facto Constituția și au renunțat la statalitatea României” ori că ar fi „instituit caracterul facultativ al deciziilor CCR”². Nul, nu cred că efectul eliminării din legislație a sancțiunii disciplinare pentru nesocotirea deciziilor Curții Constituționale este „punerea între paranteze a Constituției României”, că „fiecare judecător va avea posibilitatea să judece, de astăzi, după „propria lege” ori că „deciziile obligatorii ale CCR pot fi ignorate de către judecătorii care soluționează dosare penale, civile sau administrative”³. Nul, nu cred nici că „România și-a pierdut suveranitatea”, nici că „nu mai este un stat, e doar o anexă globalistă”, nici că Legea fundamentală ar „rămâne la bunul plac al judecătorilor, dacă vor s-o ia în considerație sau nu”, nici că, prin validarea respectivelor norme, Curtea Constituțională s-ar fi „desființat” ori și-ar fi „desființat propriul rol” sau că „nu mai avem Constituție și statul român nu mai e” și nici că „legea fundamentală nu mai contează”⁴. Nul, nu sunt de acord cu teza că judecătorii Curții Constituționale „au hotărât că deciziile lor nu mai sunt obligatorii” și nici că, „din momentul validării

² Anca Radu, *Nici Constituție, dar nici popor*, 18 octombrie 2022, <https://www.activenews.ro/>.

³ CCR s-a sinucis. Orice decizie a Curții Constituționale poate fi ignorată de instanțele de judecată, 10 noiembrie 2022, <https://jurnalul.ro/>.

⁴ Andrei Nicolae, *Un fleac, ne-au ciuruit! CCR a respins toate cererile de obiecție de neconstituționalitate formulate în cauză referitor la Legile Justiției. Primele reacții după decizia judecătorilor*, 9 noiembrie 2022, <https://www.activenews.ro/>.

legilor justiției, CCR funcționează ilegal”, iar „dezastrul e iremediabil”⁵. Mi se par, de asemenea, exagerate afirmațiile domnului profesor Severin, eminent și valoros jurist și diplomat, conform căroră „CCR s-a sinucis, trăgând în mormânt, odată cu ea, și suveranitatea statului român”, „prin efectul acestei decizii Constituția nu mai este legea supremă a României”, „în statul român guvernarea legii a încetat, iar democrația națională nu mai există” și „poporul român nu mai este singurul îndreptățit să stabilească regulile care organizează statul său”⁶.

Ajuns la acest punct, insist asupra unei perspective diferite de aceea anticipată de domnul profesor Severin în textul din care am extras aceste ultime teze. Dezacordurile exprimate mai sus vin nu din lehamitea „compatriotului înțelept” care evită să „dramatizeze”, convins că, grație „norocului istoric”, „ne vom descurca noi cumva”, și care crede cu tărie în formula magică „merge și așa”. Nu, chiar nu cred că „merge și așa”, dar, după mintea mea, riscurile viitoare, alimentate de actualele debateri, sunt legate nu doar de lehamitea formulei magice, ci și de lipsa nuanțelor, de abordarea fatalisto-defetistă și de sonorul în exces al alarmelor.

Înțeleg perfect abordările sintetizate mai sus, nu le iau *ad litteram* și pretind că citesc cum trebuie *printrerândurile* lor. Accept, de asemenea,

⁵ Marius Ghilezan, *Curtea Constituțională s-a detonat*, 11 noiembrie 2022, <https://romaniailibera.ro/>.

⁶ Adrian Severin, *Înțelepciunea-i lucru mare. Să nu dramatizăm! Merge și așa!*, 10 noiembrie 2022, <https://www.luju.ro/>.

că frustrările avocaților Legii fundamentale pot fi exprimate în hiperbole, metafore și tonuri pamfletare. Achiesez la *spiritul* protestului și mă declar emoționat de răcnetul revoluționar al acestor manifeste. Peste toate, simt!, chiar simt!, că suntem în fața unei campanii de agresiune la adresa suveranității juridice și a spiritului național (cât o mai fi din el). Cu toate astea – și astfel ajung la motivația principală a prezentei intervenții –, sunt preocupat de efectul subversiv al acestor hiperbole, metafore și tonuri pamfletare și le răspund cu o imensă convingere și cu o gravă temere.

Încep cu convingerea, partea plină a paharului. Ca jurist, cred, cu serioase argumente care țin de croiala sistemului normativ, în supremația și invincibilitatea Constituției naționale. Ea reprezintă – iertat să-mi fie pleonasmul, mi-l asum grandilocvent – cel mai suprem izvor de drept, pentru că este cel mai intim legat de ideile de legitimitate și suveranitate. Oricâte analize nuanțate am fi obligați să realizăm prin raportare la dreptul Uniunii Europene și oricâte riguroase și întemeiate „concesii” am accepta în fața prevalenței unor norme de drept internațional, Constituția noastră rămâne – și trebuie să rămână – expresia supremă a acestei legitimități și suveranități. Oricâte *false flag*-uri, atentate judiciare și cutremure normative ar fi organizate pentru detonarea ei, ea nu poate fi dărâmată decât odată cu dinamitarea dreptului însuși și cu instaurarea haosului și a arbitrarului. Pentru noi, ca juriști români, Constituția națională este și ar trebui să rămână, ca limba maternă, parte integrantă din identitatea și din spiritul nostru, autocentrată, indestructibilă și, peste

toate, intim legată de propriile rădăcini care-i asigură legitimitatea.

Cât despre deciziile Curții Constituționale, ele sunt obligatorii, și nicidecum bruxellez-facultative. Ele chiar *trebuie* avute în vedere de judecător în formarea propriilor sentințe, iar o hotărâre judecătorească emisă cu încălcarea lor este nulă indiferent că emitentul ei – judecătorul în cauză – răspunde sau nu din punct de vedere disciplinar pentru respectarea lor. Faptul că răspunderea juridică a judecătorului pentru asemenea omisiune a fost – în mod nefericit, o repet! – eradicată sau edulcorată nu echivalează cu validarea hotărârilor adoptate de el cu ignorarea efectelor obligatorii ale deciziilor Curții Constituționale! A nu marca această distincție și a rămâne hipnotizat de vraja facultativ-opționalului înseamnă, în limbaj fotbalistic, a te duce după fentă.

Or – și acum ajung la partea goală a paharului –, am sincera temere că exagerările analiștilor menționați ar putea contribui – fără ca dânsii să fi urmărit asta, evident! – tocmai la succesul trist al unei manipulări periculoase prin distragerea atenției colective dinspre pădure înspre copaci și dinspre realitate în marele ei (constituțional) înspre micile componente pe care am fi somați să le luăm în seamă ca efect al triangulării (cum ar fi răspunderea magistraților); la reușita unei diversiuni care ar avea ca obiectiv o schimbare de tonuri, o modificare de accente și-o retragere dintr-un tranșeu altminteri foarte solid; la un nou umăr înfipt în ușa statului de drept (suveran și inviolabil, nu-i așa?), ușă deja crăpată de validarea constituțională a acelui amendament legislativ; la destructurarea întregului sistem judiciar (bat în lemn, evident) ca

Piața în care a cântat Shakira?!...

efect al unei resemnate aruncări a prosopului. În alți termeni, temerea pe care o exprim aici este că, mâine, hiperbolele, metaforele și tonurile pamfletare ale confrăților și analiștilor evocați să fie preluate, în viitoarea jurisprudență ori activitate legislativă sau executivă, *ad litteram* și transpuse în decizii care dizolvă Curtea Constituțională în apă de ploaie, ignoră hotărârile ei ca fiind „facultative”, plasează Constituția „între paranteze” (oricum „nu mai avem Constituție și statul român nu mai e”), restrâng drepturi și libertăți pe motiv că „legea fundamentală nu mai contează”, condamnă cetățeni români la pușcărie pe baza recomandărilor MCV sau pe baza „propriei legi” a judecătorului (că, oricum, „dezastrul este iremediabil”). În fond, vor zice unii, dacă și renumitul profesor Severin a acceptat că nu mai avem Constituție și Curte Constituțională, atunci chiar nu mai avem, asta e, ne judecăm la sfatul comunal, pe baza instrucțiunilor miliției de sector și ale dispensarului local (că oricum dreptul tinde să devină medicalo-marțial). Iar dacă tot domnia-sa se teme că tot acest tapaj judiciar echivalează cu „sfârșitul României”, atunci nu ne rămâne decât să ne rânduim după legile junglei și să ne căutăm altă țară, altă capitală, altă limbă, alt drapel și-un alt rost într-o lume a „noii normalități” juridice, o lume fără Românie.

Caz în care busola juridică fundamentală în această căutare ar fi redusă – tristă și dureroasă perspectivă! – taman la estuarul în care Victoria Socialismului se varsă în Casa Poporului, adică exact piața în care a cântat Shakira.

Craca de sub picioare

Am ezitat mult până să (de)scriu gândurile de mai jos.

Întâi, mărturisesc cu onestitate, din cauza lenei cu care, la gura sobei, tot aștept, nostalgic și depresiv, zăpada de mai an, *où sont les neiges d'antan?* Apoi, din – și ea depresivă – lehamite de „stat de drept”, și „democrație”, și „drepturile omului”, și „valori euroatlantice”, de la Nistru pân’ la Tisa, tot românu’ plânsu-mi-s-a. Trei, pentru că, traducând gândurile astea în scris, s-ar putea să mă avânt unde nu-mi fierbe oala (in)competenței de drept constituțional. Patru, din cauza păcatului de „suveranism”, fluieratul la modă în biserica corectitudinii politice și antonimul contemporan al preacurviei globaliste. Cinci, pentru că pe tema suveranității naționale și constituționale a statelor membre UE au apărut, în ultima vreme, studii mai documentate și mai consistente decât prezenta intervenție¹. În fine – și acum ajung la cel mai important motiv al ezitărilor mele –, prezenta mărturisire ar putea fi privită ca – și probabil că este – replică adresată unui profesor pe care îl prețuiesc în mod autentic și de al cărui har și șarm m-am îndrăgostit, cândva, la Timișoara și la prima vedere.

¹ Un exemplu recent: Marin Voicu, *Unele considerații privind declinul democratic în relațiile internaționale și în instituțiile Uniunii Europene în contextul strategic actual*, 5 februarie 2025, <https://www.juridice.ro/>.

Craca de sub picioare

Ducă-se și lenea, și lehamitea, și ezitățile, și motivațiile lor, cu tot. Înviorat de venirea zăpezii, mă las, așadar, purtat de viscol...

Într-un articol publicat la început de an, intitulat *Constituția non-suveranistă și contextul ei suveranist*, domnul Valentin Constantin, profesorul cu har și șarm, a venit cu propria perspectivă academică asupra peisajului juridic generat de faimoasa Hotărâre a Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024². Este, știți bine, un „context” încărcat de o șerpărie de conexiuni politico-juridico-ideologico-strategico-absurde. L-aș numi, mai degrabă, haos. Unul, deocamdată, învingător, pentru că, vorba ceea, haosul câștigă mereu, fiindcă, întotdeauna, este mai bine organizat. Dar nu despre acest haos mi-am propus să scriu, pentru că mi-ar fi dificil să-l sistematizez în cuprinsul câtorva pagini și, în același timp, să-mi ogoiesc greața; nici despre respectiva faimoasă hotărâre, pe care eu unul aș plasa-o în categoria actelor juridice inexistente, frecție juridică la picior de lemn politic; nici despre întreaga analiză a Profesorului Constantin, care ar merita o atenție particulară, dată fiind anvergura ei; nici despre surprinzătoarea teză a domniei-sale că a noastră Constituție „nu are o aplicabilitate directă în sistemul nostru juridic” (*sic!*); și nici despre articolul scris de „specialistul” în drept constituțional care a motivat, în parte, intervenția reputatului profesor bănățean. Voi încerca, prin urmare, să oftez aceste ofuri în gând și să suspin doar un singur suspin:

² Valentin Constantin, *Constituția non-suveranistă și contextul ei suveranist*, 9 ianuarie 2025, <https://www.juridice.ro/>.